

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 458/2023
18.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Борис Сарић, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4718/22 од 23.11.2022. године, у седници одржаној 18.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4718/22 од 23.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4718/22 од 23.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 985/2020 од 14.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА на име разлике између мање обрачунате припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.05.2017. до 31.05.2019. године, исплати 905,78 динара са законском затезном каматом од 02.06.2020. године до исплате као и 229,62 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног месечног износа до дана обрачуна 01.06.2020. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ на име разлике између мање обрачунате припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.05.2017. до 31.12.2019. године, исплати 992,92 динара са законском затезном каматом од 02.06.2020. године до исплате као и 231,32 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспећа сваког појединачног месечног износа до дана обрачуна 01.06.2020. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати трошкове парничног поступка од 78.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом петим изреке, преко досуђеног до траженог износа од 185.850,00 динара захтев за трошкове је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4718/22 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење садржано у првостепеној пресуди и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова поступка поред већ

досуђеног износа исплати још 11.950,00 динара са законском каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу одбијена је жалба тужилаца и жалба туженог у целости и потврђена првостепена пресуда и одлука о накнади трошкова парничног поступка у преосталом делу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 13.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио је да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде у угуженом периоду, код утврђене чињенице да тужени у октобру 2014. године није правилно утврдио основицу за обрачун зараде у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора и Појединачног колективног уговора за јавна комунална и друга предузећа Града Новог Сада, а што је за последицу имало погрешно примењену основицу за обрачун зараде у читавом спорном периоду, те да тужени није исцрпео сва планирана средства за исплату зарада у време примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116/2014 и 95/2018). Побијана одлука донета ја применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревидент уз ревизију није предложио другачије одлуке суда донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Одлука о трошковима парничног поступка зависи од успеха странака у парници и предузетих процесних радњи у сваком конкретном предмету, па није потребно с тим у вези уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом законом, меродавна вредност предмета спора као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док у смислу става 2. те

одредбе, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 26.05.2020. године. Вредност предмета спора побијеног дела цени се у односу на сваког од тужиоца, јер тужиоци нису јединствени нужни супарничари у смислу члана 210. ЗПП. С обзиром на изнето следи да је вредност предмета спора побијеног дела у односу на тужиоца АА 905,78 динара, а у односу на тужиоца ББ 992,92 динара динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у ком вредност предмета спора побијеног дела за сваког од тужиоца не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Тужени је ревизију изјавио и против дела одлуке другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, па како је у том делу одлучено о споредном тражењу тужиоца, ревизија је недозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странке.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић